

Madeliefjes.

De Lente was verschenen. Eik, wilg en linde schoten uit. Vroolijk zongen en tjlpten de vooglen in het groenende hout.

De weiden waren als bezaaid met die eenvoudig-liefelijke bloemen, die het hart van ieder menschenkind, hoe verhard ook schijnbaar, doen opengaan

Zie, daar ginds in het veld speelt en dartelt een klein meiske, Moeders trots en hoop, Moeders grootste schat op aard!

Magdalena is haar naam. Maar *Magdalena* wordt ze niet genoemd. Want het klinkt zoo somber, zoo deftig voor zoo'n klein ding. En *Leentje*, — dat was al te gewoon, zoo heette nu iedereen! Neen, — „*Madeliefje*, dat klinkt mooi," had Vader lachend gezegd, „laten we haar zóó noemen!"

En „*Madeliefje*" was het geworden en gebleven!

Zij deed dien naam alle eer aan, want zij was eenvoudig als dat bloempje. Daarbij had zij een opgeruimd, vroolijk hart. Hoe gaarne lachte zij! En schreide zij al eens, haar droefheid was nooit van langen duur.

Door een ieder werd „*Madeliefje*" aangehaald en verwend, want zij was ieders lieveling. En geen wonder! Als men haar slechts aanzag, gevoelde men zich reeds tot haar aangetrokken. Zij was ook zoo lief in haar onschuld en eenvoud; haar oogen straalden van geluk en tevredenheid. En het heerlijkste was, dat zij eenvoudig blééf, al werd er zooveel — misschien té veel — op haar gelet.

Zoo groeide „*Madeliefje*" op tot een mooi, hoewel teer kind van tien jaar. Vroolijk en levenslustig als haar aard was, dartelde zij het leven door. Zij moest haar vreugde uitjubelen. Alles leek haar zoo heerlijk, zoo schoon!

In 't bosch kon je zoo prettig spelen; daar was 't zoo koel in den zomer. Maar 't mooiste vond ze toch de groote weide, de groote, heerlijk-groene weide, die ze van uit Moeders huisje kon zien.

O, die weide, die zonnige, mooie weide, waar de zonnestraaltjes met je mee-sprongen en mee-dartelden; — die weide met zooveel beeldige bloempjes: margrietten en boterbloemen en paardebloemen en madelieven. Ja, madelieven voor! Dat waren háár lievelingsbloemen; van Moeder ook. Ze kon er zulke mooie kransen van maken. Ze maakte haar Moeder er zoo blij mee. Want die was altijd de eerste, die zulk een kransje kreeg, — haar eigen lief Moedertje, die soms zoo treurig kon kijken. Zij wist wel waaróm. Om Vader immers, die dood was. Zij herinnerde zich nog goed, hoe hij er had uitgezien, met zijn mooi blond haar, waar Moeder zoo dikwijls doorheen streek met 'haar vingers. Als Vader 's avonds thuis kwam, dan straalde Moeders gezicht van vreugde, en dan werd *Madeliefje* opgepakt en gekust. Dat was altijd zoo prettig geweest, en als ze daaraan dacht, dan was ze altijd even bedroefd. Maar die tranen mocht Moeder niet zien; daar paste zij wel voor op!

Ja, als Moedertje soms zoo bedroefd was, dan ging zij haar altijd troosten; dan kuste ze alle booze tranen weg van het lief gelaat, tot het weer lachte. Dan was 't pas goed.

Tranen kon ze nu heelemaal niet zien. Ze hield veel meer van vroolijkheid. Als zij iemand maar zag glimlachen, moest zij het al uitschateren!

Doch in den laatsten tijd ging 't lachen haar niet zoo goed meer af. Soms kreeg zij zoo'n beklemd gevoel in

de borst, en ook wel eens pijn; maar 't ging toch altijd vanzelf weer over, en dan kon zij weer springen, weer huppelen, weer vroolijk zijn

't Was herfst. Maar wèlk een herfst! 't Leek wel zomer! Geen koude, gure winden; geen nare regens joegen je in huis; geen vochtige weide, waarop je niet spelen mocht! Alles was nog mooi en heerlijk.

De zon scheen zoo warm, als wilde zij nog eens even toonen, hoeveel kracht zij wel had.

De bladeren werden wel geel en bruin en rood, maar als de zon er zulke warme stralen op wierp, dan leken ze wel te schitteren en te gloeien, als wilden ze zich nog eens op z'n mooist laten zien eer ze nedervielen en stierven

Sedert weken reeds voelde „*Madeliefje*" zich zoo moe, zoo moe. Lachen kon ze haast niet meer; spelen nog minder. Stil zat ze maar voor het raam van het vriendelijke huisje, en keek naar buiten, naar de weide, die haar scheen toe te roepen en te wenken: kom toch, kom naar buiten, doe een ronde-dansje op mijn zacht-groen kleed, straks ben ik zoo mooi niet meer, kom dus spoedig, kom! Maar „*Madeliefje*" schudde altijd weer het moede kopje.

Tot ze op een morgen, toen de zon weer zoo helder scheen en alles daar buiten zoo liefelijk was en schoon — opsprong en riep:

„Moeder, Moeder, ik ga naar de weide, ze roept mij iederen dag. Moeder, mag ik gaan?"

En Moeder jubelde bij die woorden, want ach — zij had het moeten aanzien, hoe haar „*Madeliefje*" niet meer spelen wilde; sedert eenige weken scheen zij weg te kwijnen. Elke dag, dat zij haar zoo stil had zien zitten, was haar een marteling geweest, somtijds had zij het wel kunnen uitschreeuwen van wilde smart; háár „*Madeliefje*," haar schat, haar alles kwijnende weg voor haar oogen, en zij kon niets voor haar doen. Zij was jaloersch geweest op elke minuut, die ze niet bij haar kon zijn; zij had haar verpleegd, verzorgd — maar niets scheen te baten. En nu? Een straal van hoop drong haar het hart binnen. Het kind wilde immers weer spelen! Nu zou op die vermagerde wangetjes wel weer kleur komen. Zij had immers zoo voor 't herstel van haar lieveling gebeden, en God zou toch zóó wreed niet zijn, om haar 't eenige, dat zij had, te ontnemen?

Zoo springt en huppelt „*Madeliefje*" weer buiten in de geliefde weide; zij lacht weer, en vliegt weer, met andere kinderen, in een vroolijken rondedans.

Bloemetjes zijn er haast niet meer maar kijk, ja, — daar staan nog een paar madeliefjes, nog twee; ach, hoe aardig, die zijn voor Moeder!

Met de bloemetjes in de hand huppelt zij naar binnen. Hoe vroolijk en frisch ziet ze er nu weer uit. Door 't spelen zijn haar de wangen zacht-rood gekleurd, en glinsteren haar de oogen van genot.

Moeder vangt haar in de trouwe armen op, en kust het zoo teerbeminte gezichtje, een, twee maal . . . met harts-tochtelijke teederheid. Haar hart juicht reeds bij de gedachte, dat nu de genezing is ingetreden.

„Kijk, Moedertje, de madeliefjes zet ik hier in een glas, 't zijn zeker de laatste dit jaar; o, wat zijn ze nog mooi!"

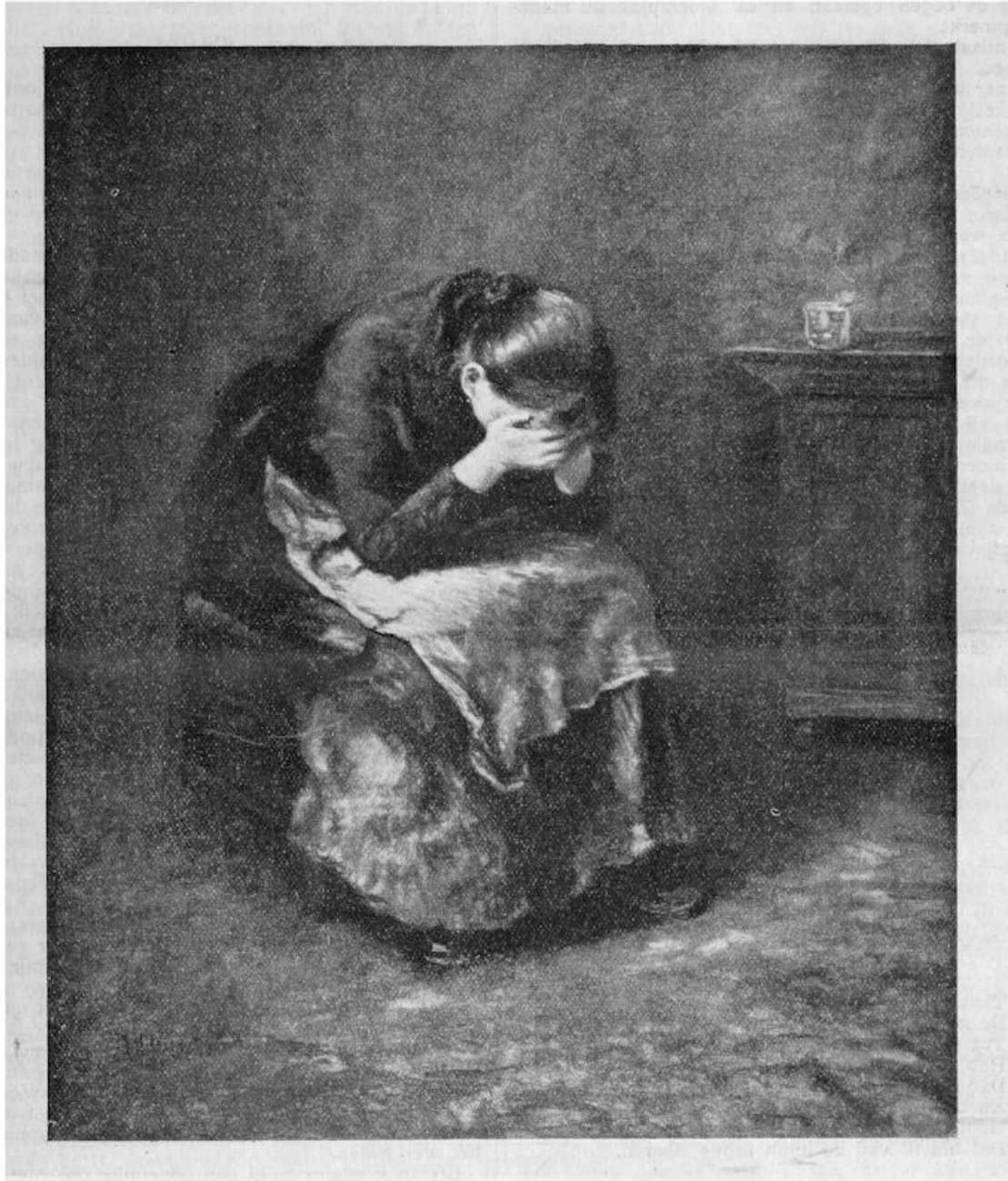
Opgetogen kijkt ze naar de teere bloempjes; dan vleit ze zich zacht tegen Moeder aan.

En 's avonds legt ze het moegespeelde hoofdje op 't kussen neer; zij denkt nog eens aan de heerlijke weide. En glimlachend slaapt ze in

Den volgenden morgen schijnt de zon vroolijk en helder in de kamer, waar ons *Madeliefje* slaapt. Eén zonnestraal valt juist op haar wit gezichtje

Al vroeg komt Moeder aan 't bed, om te zien of haar lieveling al wakker is. Slaapt haar „*Madeliefje*" nog? O, welk een angst bekruipt haar! Ziet ze goed? Koud en bleek, wit als 't linnen van haar kussen, ligt daar haar schat!

En droefheid overstelpt haar. Vol vertwijfeling zinkt zij neer op een stoel, en verbergt het gelaat in de handen.

— — — — —
Arm moedertje is zoo alleenig,
Arm moedertje is zoo bedroefd.

— — — — —
DE GÉNESTET.

Zoo zit zij daar, als verstaend van smart. Haar arm hart schreeuwt het uit: „God, waarom, waarom mij mijn lieveling ontnomen?" Doch zij vindt geen antwoord. Geen antwoord zelfs in den lieflijken glimlach, dien zij gezien heeft om den mond van haar ontslapen lieveling.

Tot zij de oogjen opslaat, en de bloempjes, de madeliefjes, opmerkt.

Dàn ontlast zich haar gefolterd hart in een weldadigen tranenvloed.

Laat haar weenen, laat haar schreien!

Straks zal zij opstaan en de knieën buigen voor God, en smeeken, smeeken om berusting, om overgegevenheid...

Doch laat haar nu weenen

Arm Moedertje, haar hoop, haar schat, haar leven is heengegaan. Evenals het madeliefje in 't veld soms afgetrokken wordt als het in vollen bloei staat, zoo is ook haar „Madeliefje" afgerukt van zijn stengel

De twee veldmadeliefjes, gisteren nog door 't kind geplukt, — gisteren, toen het genezen scheen, — de twee bloempjes staan daar in het glas als een levend blijk van de liefde, die het kind voor Moeder voelde.

En Moeder zal haar straks kussen, haar Madeliefje, maar óók die veldmadeliefjes; zij zal ze kussen vol innige liefde, en weemoed, en smart.

En als zij dan haar hoofd gericht heeft naar omhoog, en de vrede Gods in haar hart is teruggekeerd; — als zij niet meer in opstand is tegen wat haar God in Zijn wijsheid deed; — als zij weer gelòven kan, dat, niettegenstaande Zijne wegen voor ons vaak duister en onbegrijpelijk zijn, zij nòchtans tot zegen voor ons zijn — dàn zal zij vol vertrouwen kunnen zeggen:

„Wat God doet, dat is welgedaan,

Zijn wil is wijs en heilig;

'k Zal aan Zijn hand vertrouwend gaan,

Die hand geleidt mij veilig!"

JACOBA.

VARIA.

Slot.

'k Heb liefde en haat,

'k Heb eer en smaad,

'k Heb goed en kwaad

En leed en vreugd

En zonde en deugd,

Bij 't wentlen en wielen en wisslen der jaren,

Gekend, ervaren. —

Thans nu de strijdloop neigt ten end,

De geest tot God zal wederkeeren,

Tot stof het lijf in de aard verteeren,

Heb ik van 't vroeg're me afgewend,

Dat ik mijn dagen tellen leeren,

En blij met nieuw en geest'lijk oog

Moog zien naar 't land der rust omhoog;

Dat bid ik van de hand mijns Heeren.

Maandagmorgen. *)

„O Domine, wat hebt ge gisteren op stoel,
De genade te grabbel gegoooid!"

„Ei zoo! En hebt gij wat opgeraapt
Van 't geen ik heb gestrooid?"

*) Historisch.

A. J. H.

TER DOOD VEROORDEELD.

(SLOT.)

„Gij kunt u voorstellen, dominé, dat ik ook eens een gelukkig mensch was. Mijn jeugd was zoo heerlijk. Kent u het Zwarte Woud?"

„Ja, ik heb er gereisd."

„Daar was mijn ouderlijk huis! O, mijn vaderland." — Bitter moest hij weenen, terwijl de predikant in zijn verbeelding door de zon beschenen wouden en glinsterende bergtoppen zag.

„Mijn vader was geen arm man. Wij hadden steeds tien stuks vee in den stal, bergen, weiden en velden, boschgrond en vischwater. Daar heb ik het leven in al zijn schoonheid gekend. God heeft mij een vaardige hand en een helder oog gegeven en ik maakte er ook een nuttig gebruik van. Op den geheelen Haldenhof is er misschien niets, dat ik niet op papier gebracht heb. Toen ik ten laatste een verdoos kreeg, was ik overgelukkig. Nadat ik de gewone school had afgehoopen, deed mijn vader mij in de leer bij een kunstschilder in Freiburg. En daar begon mijn ellende. Op zekeren dag nam mijn meester een nieuwen bediende op zijn atelier, die in Straatsburg gewerkt had. Vóór dien tijd was hij in Parijs geweest, om daar „kunst te studeeren," zooals hij zich tegen mij, onnoozelen boerenjongen, uitdrukte. Hoewel hij bij iedere voorkomende gelegenheid zijn meerderheid tegenover mij liet uitkomen, vleide hij mij aan den anderen kant en bood mij zijn vriendschap aan. En ik — ik was er trotsch op, en verbeeldde mij nu heel wat. Dwaas, die ik was!

„Toen ik hem eens mijn teekeningen liet zien, lachte hij er spottend om en noemde het kinderwerk. Het waren voornamelijk penteekeningen naar de natuur, landschappen, enz. „De kunst begint eerst, wanneer men menschen als onderwerp neemt," zei hij. „Dat daar is nutteloos werk. Gij hebt misschien nog nooit fatsoenlijk werk gezien, laat staan iets zelf gemaakt. Jammer, want talent hebt ge ongetwijfeld. Ge moet naar Frankrijk gaan. Het „naakte" alleen is schoon. Maar dat moet men studeeren, anders blijft men altijd een gewone boomenverver." Ja, om personen weer te geven, daarin had ik mij reeds geoefend, maar dat vond Alois Gampon nog niets. Aanvankelijk stuitte het mij tegen de borst, te doen, wat hij wilde. Een onbewust gevoel zei mij, dat ik voor zulke dingen nog te jong was, en daarbij, wat zouden mijn ouders er wel van zeggen? Toen ik deze gedachten eens tegen mijn vriend uitte, lachte de vervloekte kerel mij hard uit. Neem het mij niet kwalijk, dominé, wanneer ik dien man vervloekt noem. Hij was en is het. Hij was mijn verleider, mijn demon, die mij niet weer losgelaten heeft, totdat hij van mij een moordenaar gemaakt heeft. Wee hem, die een jeugdigh hart zóó verwoest uit wellust en met duivelsche vreugde. Hij weet niet wat hij doet, maar hij kon het wel weten."

Stefan Freiburg hield een oogenblik op. Met het hoofd in de handen steunend, zag hij droevig voor zich uit.

„God zal den verleider straffen," zei de predikant ernstig.

„Ik ben er ook één en daarom straft Hij mij nu. U hebt gelijk. God zal ze straffen. Doch laat mij verder vertellen. Hij ging tegenover mij zitten en stak een sigarette aan. Ik zie dit beeld eeuwig voor mij. Hoe hij mij medelijdend aanzag en den rook spottend in de lucht blies, en dan zeide: „Arme jongen! Je behoort ook nog tot degenen, die niet weten hoe schoon het leven is, omdat je nog altijd aan een geweten geloof. Maar van die gedachte moet men zich eens voor altijd vrij maken. Anders blijft men een onnoozele hals, een nul, zijn leven lang. Zie